

styre eller ej. Afgørende var det, at disse territorier ved den i 1951 gennemførte midlertidige ordning af deres forfatningsmæssige forhold havde fået overdraget fuldt selvstyre i interne spørgsmål. Den hollandske regering var derfor af forfatningsmæssige hensyn afskåret fra at indsende oplysninger til FN, men den hollandske regering ville være villig til, når endelige forfatninger for de to territorier var gennemført, da at underrette plenarforsamlingen derom, således at de tidligere givne oplysninger kunne blive ført à jour. Fra Hollands side hverken kunne eller ville man gå videre end hertil.

Repræsentanterne for Antillerne og Surinam støttede det hollandske standpunkt og erklærede begge, at deres parlamenter havde besluttet at modsætte sig en fortsættelse af indsendelsen af oplysninger til FN. Hvis de to regeringer vedblev med at tilstille den hollandske regering oplysninger for videresendelse til FN, ville man jo derved indirekte anerkende, at det var den hollandske regering og ikke Surinams og Antillernes regeringer, der havde jurisdiktionen over de to territoriers indre anliggender.

Herefter fremsatte den svenske delegerede et kompromisforslag indeholdende en opfordring til den hollandske regering om til sin tid at tilsende generalsekretæren de to territoriers nye forfatninger, når forhandlingerne herom var tilendebragt. Ligeledes skulle kommissionen vedrørende oplysninger fra ikke-selvstyrende områder opfordres til at undersøge dette materiale med de tidligere indsendte oplysninger samt aflægge beretning derom til plenarforsamlingen. Ved kompromisforslaget tilsigtede man at prøve på at undgå, at Holland i strid med de to territoriers ønsker fortsat skulle indsende oplysninger i henhold til art. 73 e, men på den anden side blev spørgsmålet holdt på FN's dagsorden, til en endelig ordning var gennemført.

De administrerende magter tog afstand fra det svenske forslag, hvilken indstilling den danske delegerede, landsretssagfører Hermod Lannung, støttede. Efter den danske delegations opfattelse var den hollandske regering ikke længere forpligtet til at indsende oplysninger om Surinam og Antillerne, og hr. Lannung henviste i

denne forbindelse til de i Genève i 1951 og i New York i 1952 fra den danske delegation fremkomne udtalelser om, at plenarforsamlingen allerede dengang burde have taget den hollandske erklæring til efterretning uden udsættelse. Hr. Lannung meddelte under forhandlingerne i 4. udvalg, at man fra dansk side gerne ville stemme for en resolution efter de retningslinier, men beklagede, at man bl. a. af hensyn til kompetencespørgsmålet ikke kunne støtte det svenske resolutionsforslag.

De ikke-administrerende magter tog også afstand fra det svenske forslag, som de ikke fandt vidtgående nok. Navnlige hævdede man fra de ikke-administrerende magters side, at den hollandske påberåbelse af art. 73 e's undtagelsesbestemmelse om forfatningsmæssige hensyn i realiteten kunne betyde, at man gav de administrerende magter mulighed for blot ved at ændre deres forfatninger at frigøre sig for en i en international traktat grundfastet forpligtelse. Fra de ikke-administrerende magters side udtaltes det, at de to territoriers befolkning intet havde at frygte fra De Forenede Nationer, hvis bestræbelser udelukkende gik ud på at sikre, at de ikke blev unddraget det internationale samfunds beskyttelse, så længe de endnu ikke havde opnået fuldt selvstyre. Surinams og Antillernes regeringer blev derfor fra disse magters side opfordret til at acceptere en fortsættelse af samarbejdet med De Forenede Nationer og gennem deres eksempel opmuntre befolkningerne i andre ikke-selvstyrende områder.

En række ændringsforslag blev fremsat, og særlig bør nævnes et fra sovjetrussisk side fremsat ændringsforslag gående ud på, at plenarforsamlingen skulle anmode den hollandske regering om at indsende oplysninger til generalsekretæren indtil det tidspunkt, hvor plenarforsamlingen tager beslutning om, at indsendelsen kan ophøre. De nordiske lande stemte imod dette ændringsforslag.

Med enkelte andre ændringer blev resolutionen vedtaget i 4. udvalg med 30 stemmer, medens 13 stemte imod, herunder Danmark, Norge og Sverige, og 9 stemte passivt.

I plenarforsamlingens møde den 27. november 1953 vedtog man den af 4.